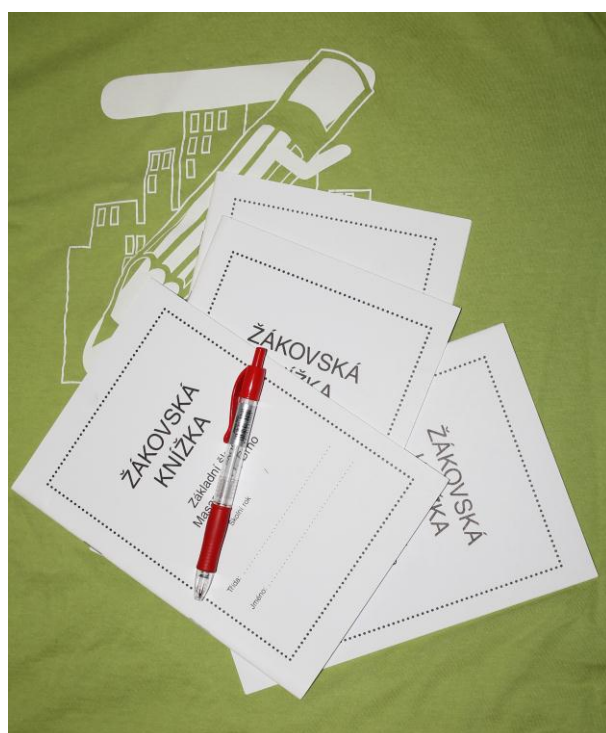

M11

Časopis ZŠ Masarova

Jsme zase zpátky!

Předmluva

Na této stránce měla být předmluva napsaná Hankou Blatnou. Bohužel Haňule byla většinu tohoto školního roku nemocná, takže časopis běžel v neustálém provizoriu. I přes to se však redaktorům povedl vytvořit časopis, který bude důstojným vstupem do nového ročníku vydávání. Tak jako minulý rok, i teď byste měli na dalších stránkách nalézt informace o proběhlých akcích, o novinkách ze školy a spoustu dalších článků, které vás doufám zaujmou a pobaví. Příště snad bude na tomto místě opravdová předmluva opravdové šéfredaktorky, ve které byste se měli dozvědět, co se tento rok chystá a co vás, čtenáře nemine. Zatím za celou redakci M11 Vám přeji příjemné počtení a šéfredaktorce brzké uzdravení.

Matěj Kos

Šéfredaktor ve výslužbě

Kdo pro vás vytváří školní časopis

1. část – pondělní redaktori

Jméno: Beata Klobasová

Sekce redakce: Videozpravodajství

Co čtu: Škola noci

Co poslouchám: skoro vše, spíše pop

Co nesnáším: koprovou omáčku

Jméno: Denisa Višňovská

Sekce redakce: Klasika

Co čtu: Stmívání

Co poslouchám: Pop

Co nesnáším: Lidové písně

Jméno: Kačka Tichá

Sekce redakce: Videozpravodajství/Fotozpravodajství

Co čtu: Jídelníček

Co poslouchám: Neill Patrick Harris

Co nesnáším: Játra a jednoho spolužáka

Jméno: Míša Dobrovolná

Sekce redakce: Videozpravodajství/Fotozpravodajství

Jméno: Matěj Kos

Sekce redakce: Všechno možné

Co čtu: Povídky českých autorů.

Co poslouchám: Rock, punkrock, kasika,...

Co nesnáším: Blbce

Jméno: Mírek Rujzl

Sekce redakce: Videozpravodajství

Co čtu: Různou záchodovou literaturu.

Co poslouchám: Kecy, bláboly,...

Co nesnáším: Cestování MHD

Jméno: Hanka Blatná

Sekce redakce: Vrchní velitelství.

Sloupek

Poslední sloupek!?

Čas pořád běží a tak už nejsem redaktorem, ani šéfredaktorem, ale externím spolupracovníkem. To má za následek mimo jiné, že nebývám v dennodenním až téměř otravném kontaktu s lidmi ze základky. A tím vzniká drobný problém u tvorby Sloupků. Než se ale dostanu k „jádru pudla“, rád bych vysvětlil, co vlastně tyhle sloupky měly znamenat. Byl to de facto prostor, kam uklidit mé subjektivní a rýpavé názory na dění ve škole, na chování parlamentu, učitelů a žáků. Jen si vzpomeňte například na „Vymotávače papíru“, nebo na spekulaci o tom, zda pravým důvodem přespávání parlamentu ve škole nebyl průjem vedoucí. I tyhle blbinky se zde objevily. A nyní, když už je skoro celý pudl sněden, dostáváme se k jeho srdci/jádru: Hledám člověka, který by byl alespoň z poloviny tak úžasný jako já a dokázal by pokračovat v psaní sloupků. Minimální systémové požadavky: Hlava, ve které by neměl mozek pouze funkci závaží, ruce, které dokáží vyklepat smysluplnou větu na klávesnici, oči, které by viděly věci běžně nevidané (POZOR! Šmíráky nemyslím!) a hlavně schopnost dobře snášet mou kritiku, která určitě přijde v množství větším než stopovém.

Takže opakují: HLEDÁ SE SLOUPKAŘ!

Matěj Kos

PS: Občas ještě něco napíšu, takže úplně o tuto rubriku nepřijdete ;)

Elektronickou ŽK NE!

Převratná novinka letošního ročníku „Elektronická žakovská“ je pro některé ulehčení práce.

A to spíše pro učitele. Mají to totiž přehlednější a lehčí. Ovšem co my, studenti? Od hodně žáků z naší třídy už jsem negativní názor slyšel. Můj názor též není kladný.

Elektronická žakovská je možná přínosem pro učitele ale (většině) žákům vyhovuje stará dobrá papírová žakovská. Od elektronické žakovské jsem čekal například lepší a modernější design. Nedočkal jsem se. Žakovská je naprosto nepřehledná. Místo rozdělení záložek (jako každá záložka pro jeden předmět) jsou předměty umístěné v jedné záložce oddělené malou čarou. Až odejdu z téhle školy tak se snad znovu dočkám papírové, ale do té doby se musím spokojit s touhle. Názor ostatních žáků z nižších tříd neznám, ale já říkám elektronické žakovské NE!

Adam Illek 9.B

Exkurze na ISS Olomouckou

Dne 24. 10. jsme my, žáci 9. tříd, navštívili Střední integrovanou školu Olomouckou. Byli jsme příjemně uvítáni a pečlivě provedeni po blocích školy. Ještě předtím jsme se ale rozdělili na dvě poloviny. První polovina byla v učebně, kde se učilo zapojování elektrických obvodů, ale na počítačovém programu. Druhá skupina vytvářela blikátko a vyzkoušela si svoje dovednosti s pájkou. Poté jsme my (1. skupina) odešli do druhé učebny, která se zabývala prací s fotografiemi, ale opět na počítači. Každý jsme měli fotku dítěte a všichni jsme je perfektně „zmutovali“ (deformovali). Poté jsme šli na místo, kde předtím byla druhá skupina (tzn. prohodili jsme se). Ten den jsme ještě dostali bagetu a něco k pití. Navštívili jsme i tělocvičnu a místní učebnu Mechatroniky. Vcelku to bylo pěkné a poučné odpoledne.

Adam Illek 9.B

Praha

Recenze Líšeňského profilu

Tato akce začínala jako velice zajímavý program o Líšni. Pan Josef Šedý vyhrál anketu „Čí profil se nejvíce podobá profilu Líšně“. Byla napsána kniha o životě pana Šedého. Na přednášku o této knize přišla spousta fotografů. A o čem ta kniha vlastně byla?

O životě člověka (Josefu Šedém), co celý den sedí ve své videopůjčovně na Karlově náměstí a půjčuje mimo jiné také porno. Přednáška probíhala tak, že nechal kolovat svoji knihu, plyšovou figurku, která ho měla představovat (vůbec se mu nepodobala), a tričko s jeho hlavou a jménem (kdo by si ho koupil??). Jediné, co se nám líbilo, bylo zakončení akce - dostali jsme pravítka.

Kateřina Tichá a

Michaela Dobrovolná

Jak přežít první měsíc na střední škole???

Dřív nebo později většina z vás opustí tuto školu a půjdete, jak by řekli hráči počítačových her, „o úroveň výš“.

A to, že už nejste na základce, poznáte hned u vstupu do školy. Místo toho, abyste znali minimálně jménem absolutní většinu spolužáků, budete rádi, když si spojíte se jménem alespoň jednu osobu. Druhá věc, na kterou si budete muset dávat pozor je ta, že celý profesorský sbor poznáte až zhruba za dva roky - například na naší škole je zhruba 50 profesorů, takže pokud máme suplovanou hodinu, tak nikdy nevíme, jak bude suplující profesor vypadat... Další problém je, že každý student si ze základky donesl jisté vědomosti, které se téměř ve sto procentech neshodují s tím, o čem si profesori myslí, že bychom měli znát. Takže se neděste, až na vás bude v chemii někdo řvát, že jste blbci, protože nedokážete z hlavy určit oxidační čísla solí, nebo v biologii vás budou kárat za to, že neznáte pojem RNA. No a pomalu se dostávám k poslední věci, která mě ne zrovna překvapila, ale spíš naštvála: ke skříňkám. Skříňky se vám možná zdají, jako dobrá věc, ale nejsou. Můžete si tam sice dát, co chcete, ale zrovna do našich skříňek se skoro nic nevejde. Kupříkladu obyčejný školní batoh naplněný vědomostmi ve formě sešitů a učebnic do skříňky nenarvu ani s pomocí Boha, Alláha, nadávek a kopanců. Ono totiž někoho napadl skříňky udělat široké cirká dvacet centimetrů. Takže když si chcete odložit batoh do skříňky, tak musíte prvně „vyskladnit“ většinu učebnic a poté až uschovat batoh. Nehledě k tomu, že ve skříňce bývá kromě učení i bunda, pracovní plášť do laboratoří, boty a spousta dalších (ne)potřebných věcí, takže když si do téměř přeplněné skříňky uložím ještě na horní policičku fotobrašnu, mám strach, aby mě tato brašna při otevření skříňky nepřizabila. Věřte mi, mít šatnu a klíče od ní je lepší.

Jak říká klasik: „Musíme tam všichni.“ Já jenom doufám, že váš přechod na střední školu proběhne třeba díky tomuto krátkému článku hladčeji, než ten můj.

Matěj Kos

Jak jsem porazil Znorga

Jakožto lovec nejvyšší třídy, jsem měl za úkol zneškodnit monstrem zvané Znorg. Jako všichni Znorgové, i tento si našel útočiště v jeskyni.

Znorg, jako takový, se objevil přibližně před šesti lety. Nikdo vlastně pořádně neví, jak se Znorgové na tento svět dostali. Někteří lidé tvrdí, že to jsou geneticky zmutované ryby (to protože se jejich kůže podobá šupinaté rybí kůži), ve zprávách zase tvrdí, že sem připlul nákladní lodí z Černobylu, či vesmírný uprchlík. A někteří chytráci si zase myslí, to jsou boží chyby. Ale já osobně jsem toho názoru, že tu byli už před námi, a že se jen skrývali...Nicméně všichni (až na tohohle) byli zabiti.

Znorg právě vyšel ze svého úkrytu. Už ho sleduji bez přestávky čtyři dny v kuse. Moje útočiště byla už docela stará borovice. Začínal jsem jí už docela dost zapáchat. Když je člověk vytrvalý, dočká se. Já se dočkal až za čtyři dlouhé dny, z nichž jsem si odnesl nepříjemnou bolest zadku.

Znorg bývá ve svém úkrytu často jen pár hodin, ale tento tam pobýval o něco déle.

Ta stvůra se třema očima, pyskem a žábami musela vědět, že jsem tam byl, jinak by vylezla už dřív.

Tihle tvorové mě vždy fascinovali, ale i trochu děsili. Co mě na nich fascinovalo bylo, že když se jim zlomila jakákoliv končetina, tak z té zlomeniny se jim vytvořil nový kloub. Věc, jež mě na nich štvála byla ta, že měl tři prapodivné oči

Jejich oči totiž ukazovali tři časová období. A to minulost, přítomnost a budoucnost. Nikdy jsem nepochopil, jak to dělají. Měli taky ocas, do kterého se jim hromadily všechny jejich zlomeniny...

Rána. Ohlušující rána.

Někam právě praštil blesk.

Náhle se rozpršelo. První kapky deště padaly na vyschlou půdu neuvěřitelnou rychlostí...

Stále jsem čekal na Znorga až se ukáže, ale on pořád nikde. Ti parchanti měli totiž ve zvyku nechávat svého nepřítele čekat, věděl jsem, že v této chvíli se raději drželi v úkrytu (neměli totiž moc rádi padající vodu).

Stromy listí šuměly, blesky hřměly a Znorg stále nikde.

Ale počkat!

V povzdálí stromů jsem zahlédl, jak se tam cosi pohybuje.

Rychle jsem uchopil svoji pušku, a co nejrychleji zamířil. Chvíli jsem se díval do zaměřovače a nakonec jsem zjistil, že je to člověk.

Po malé chvíli zase zmizel.

Znorg nikde.

Náhle jsem uslyšel mírné praskání větve, ha které jsem seděl. Větev křehla a pomalu se začínala oddělovat od kmene stromu.

Větev padala chvíli se mnou, ale pak se zahákla někam na nějakou jinou větev. Pád byl nepříjemný v tom, mě mlátily větve pode mnou. A že jich tedy bylo.

Povedlo se mi jedné chytit.

Bylo to jen pár metrů nad zemí. Chvíli jsem se jen tak houpal a přemýšlel, jestli skočit, nebo si najít nové útočiště.

Rozhoupal jsem se, abych skočil ke kmeni...

Větev se zlomila a já znovu padal. Tentokrát už rovnou na zem. Dopadl jsem rovnou na nohy. Dopad byl nepříjemný, ale s bolestí jsem ho přežil. Měl jsem trochu nalomenou holení kost. Rozhodl jsem se, že si na ni dám MAGNAS.

MAGNAS jsou malé placaté kuličky, jež zvládnou napravit, uzdravit cokoliv. Ze své náprsní kapsy jsem tedy jednu vytáhl a hned aplikoval na noze.

Netrvalo to moc dlouho. Nohu jsem měl za dvě krátké minuty zase v pořádku. Postavil jsem se a čekal na Znorga. Ubývaly dlouhé minuty, ba dokonce i hodiny.

Přestávalo pršet. Vyjasnila se obloha, ale začínalo se pomalu stmívat. Všude byl až smrtící klid, ale sám jsem tam určitě nebyl.

Zničehonic se přede mnou zjevil Znorg ve své obludné podobě. Civěl jsem na dvoumetrovou shrbenou příšeru podobnou rybě. Tato příšera měla - jak už jsem říkal - tři oči, které na mě zaujímaly svoji pozornost, pysk, na každé končetině tři prsty a dokonce i ten svůj podivný ocas.

Chvíli jsme se na sebe jen tak dívali. Když náhle Znorg sebou škulbl doprava, ale letěl přímo na mě. Společně jsme dopadli na mokrou zem.

Znorg mi na neštěstí zlomil tři žebra. Chvíli jsem jen tak ležel a zjistil, že je zase pryč. Měl jsem teď čas nastavit granát, ale jen na deset vteřin. Vše jakoby se teď odehrávalo zpomaleně. Znorg se opět objevil přede mnou. Kráčel ke mně a chystal se k okamžitému útoku.

Já jsem pomalu odjistil spoušť na granátu a Znorg zrychlil.

Ulevilo se mi:oba dva tu teď zemřeme. Život mi v téhle chvíli tikal ve vteřinách:sedm, šest...

Znorg mě chytil za krk.

Čtyři, tři...

Znorg se podivil, co se děje, už si to zřejmě uvědomil.

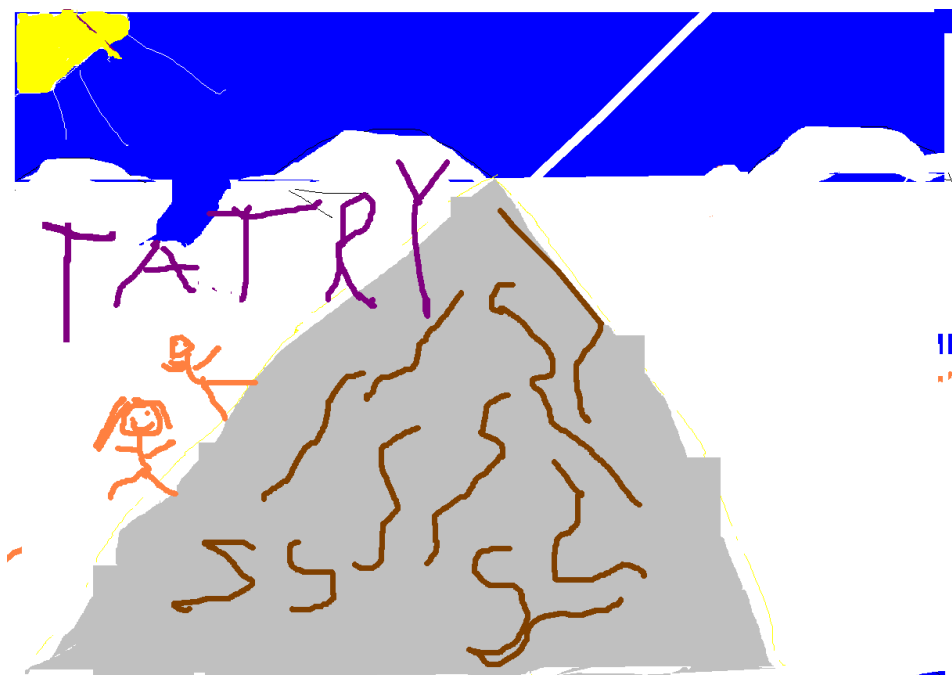
Jedna.

Obrovská exploze zničila devítinu národního parku a já spolu se Znorgem jsme v jednu chvíli přestali existovat.

Na obrazovce se objevilo: KONEC SIMULACE.

David Pirochta

Vzpomínka na prázdniny

Halloween

Byl Halloween a všechny děti chodily po domcích a sbíraly sladkosti. Ale desetiletý Erik zůstal doma, protože ho maminka nepustila. Erik maminku přemlouval, ale marně.

Zazvonil telefon. Maminka zjistila, že musí jít do práce, je totiž doktorka. Rozloučila se s Erikem a řekla, ať nikam nechodí, že za chvíli přijde. Erik si hrál ve svém pokoji a zjistil, že už je 10 hodin a maminka nikde. Zavolal jí. Maminka to nezvedala, a tak si šel lehnout do postele. Po chvíli zazvonil telefon. Erik si myslel, že mu volá maminka. Ale byl to někdo úplně jiný. Erik zvedl telefon, ale nikdo se neozýval. A tak si šel Erik lehnout do postele. Dveře do pokoje mu nešli otevřít. Erik začal panikařit. Sbalil svého oblíbeného plyšáka a rychle utekl ven, a už se nikdy nenašel.....

Ála Nekvapilová, Lucka Doleželová a Kačka Beňová

Bajka - Lev a myš

Lev spal. Po tlapě mu přeběhla malá myš. Probudila ho. Lev myšku chytil.

Myš: Pust' mě, lve!!! Jsem malá. Ale i tobě mohu pomoci.

(Ty zatracenej hlupáku!!! Pust' mě a to hned..)

Lev:Nevím, jak bys mi mohla pomoci. Ale pustím tě.

(Nevím, proč bych tě měl pouštět. Dám si tě k obědu...)

Myška poděkovala a běžela domů.

(To máš štěstí, žes mě pustil...)

Za několik dní lva chytili lovci. Přivázali ho ke kůlu.

Lev řval. (Pomožte mi někdo.. Vždyť na to nemají právo.)

Myška ho slyšela. Přiběhla a začala provazy hryzat.

(No vidíš, že ti pomáhám...to jsem ale chytrá myška...)

Hryzala a hryzala až provazy povolily.

Lev: Děkuji ti myško!! Vidím, že i malá myš může velikému lvu pomoci. (To je dost, že jsi přišla...ani jsi sem nemusela chodit, už jsem to skoro měl..)

Ála Nekvapilová, Lucka Doleželová

Výlet do Podyjí

Dne 15. 10. 2012 se skupiny 8. a 9. tříd vypravily na výlet do národního parku Podyjí. Odjezd autobusem od parkoviště u Alberta proběhl bez jakýchkoli komplikací. Přibližně dvě hodiny po odjezdu z Brna jsme dorazili do Čížova, kde následovala krátká přestávka a prohlídka bývalých pohraničních zátarasů z dob železné opony mezi lety 1948 – 1989. Byla tu i strážní věž, na kterých stála hlídka pro případ, že by se někdo pokusil tuto hranici mezi tehdejším Československem a Rakouskem překročit. Většinou však tyto „narušitele státní hranice“ čekala smrt v podobě zastřelení, utonutí či zásah elektrickým proudem o napětí 22 000 V.

Od zátarasů to nebylo daleko k rozcestí směrem do Vranova n. Dyjí. Asi po dvacetiminutové přestávce jsme se poněkud krkolomným terénem vydali směrem na Vranov. Cesta nebyla příliš pohodlná, neboť na mnohých místech byla tak úzká, že celá výprava, vedená p. uč. Chludovou a Netušilovou, musela jít v řadě za sebou. Pak následoval prudký kopec. Všichni si sundávali bundy a svetry, neboť jsme se všichni dostatečně zahřáli. Cesta byla ztížena tím, že kameny, výmoly a kořeny byly zakryty spadáním listím, takže jsme mnohdy nevěděli, kam vůbec šlapeme.

V plánu jsme měli jedenáctikilometrový pochod. Až do Vranova jsme pokračovali stále po „červené“ trase. Přibližně každé tři kilometry byla krátká přestávka. Nejhorší cesta byla asi v posledních čtyřech kilometrech. Nejprve následovalo stoupání, pak jakési „kamenné schody“, po kterých jsme museli téměř vyšplhat pod visutý kamenný převis. Odtud byly mezi korunami stromů chvíli vidět meandry řeky Dyje, klikatící se hlubokým zalesněným údolím. Avšak právě zde jsme museli překonat snad nejkritičtější úsek celého úseku trati. Pochod po skalní pěšině, jejíž kameny v některých chvílích hrozily pádem, byl někdy i trochu nebezpečný. Naštěstí však všichni vyvázli živi a zdraví. Pak následovala fotografie celé výpravy právě pod tímto převisem.

Asi v posledních dvou kilometrech cesty upoutala naši pozornost poměrně úzká, řetězová lávka, která spojovala oba břehy Dyje. Pochopitelně jsme se po ní museli projít. Mnozí se báli, že se pod tíhou tolika lidí zřítí. Ačkoli je na lávku více než šesti osobám vstup zakázán, je její konstrukce natolik pevná, že by byla schopna naráz udržet několikanásobně větší počet lidí.

Pak se všem jistě ulevilo, neboť jsme již nemuseli nijak výrazně překonávat výškové rozdíly, protože jsme dále pokračovali pouze po pravém břehu Dyje. Prošli jsme i dokonce jakýmsi tunelem, který byl z jedné části tvořen stromy pravidelně vysázenými v jedné řadě, z druhé strany se táhl les. Náhle se objevily první domy. To už byl Vranov n. Dyjí, místní část Hamry. Netrvalo dlouho a před námi se objevilo nádherné panorama vranovského zámku na vysokém ostrohu nad splavem. Bohužel, již nebylo mnoho času, takže její prohlídky jsme se nezúčastnili.

Vranov je velmi krásné, fotogenické město. Jakmile jsme došli na náměstí, byl dán asi půlhodinový rozchod. Tato doba rychle uplynula a přijel náš autobus. A my jsme pak byli nuceni zasednout následujícího dne do školních lavic a z krásného výletu do Podyjí zbyly jen vzpomínky.

ČERNÁ KRYCHLE

Jako jedna z tisíců vesmírných odpadů i černá krychle konečně našla své místo, kde zakotví. Byla jím docela malá zelená planeta zvaná Země. Nacházela někde uprostřed galaxie, jejíž název byla Mléčná dráha. Blížila se k atmosféře- tedy vzdušnému obalu Země. Letěla rychlostí něco málo přes 400 kilometrů za hodinu. Místo, na němž měla zakotvit, byl jakýsi kopec v takzvaném parku, daleko od civilizace lidské. Už v prvních vteřinách neváhala a hned vpustila do povrchu Země první kořeny (jejím úkolem bylo zneškodnit planetu pomocí asimilace).

Po nějakých dvou dnech ji jaksi náhodně objevil tvor zvaný člověk. Nejdřív se na ni jen tak nechápavě díval-jak měli lidé ve zvyku - a pak šel bez jakéhokoliv důvodu přímo k ní. Opět se na ni jen tak nechápavě díval, načež zvedl ruku a dotkl se jí. Chvilí se nic nedělo, ale šlo vidět, že jí tím jaksi ztížil její povinnost. Krychle chvíli nic nedělala a nakonec se tomu člověku pomstila. Když se jí chtěl dotknout podruhé, krychle se rozhodla, že už tu svoji nezbednou ruku z ní nevytáhne ven. Atak, když se marně snažil ruku vytáhnout, krychle ho pohlcovala ještě víc a dávala mu tím menší šanci se z ní dostat ven. Když už byl ten člověk úplně zoufalý, rozhodl se tu paži si amputovat.Jediným problémem pro něj bylo to, že neměl čím si tu paži uříznout. A tak se krychle rozhodla jeho trápení ukončit.Uvnitř své krásy, mu odstranila konec jeho bezvýznamné končetiny a do jeho krevního oběhu aplikovala smrtelnou tekutinu zvanou Teracie. Ta mu jeho vnitřek úplně zbavila veškerých bezpečných látek, čímž ho zneškodnila a z něj zbyla jen kůže plná Teracie. Poté si ho krychle vzala do svého trávicího ústrojí a tam ho navždy vymazala z povrchu Země. Krychli se poté začalo vést mnohem hůř. Objevilo ji více lidí a ti potom zavolali další a další až kolem ní postavili jakési ploty.Doslova ji zkoumali, prováděli na ní různé pokusy a ona se jim vždy odměnila dalšími mrtvými. Když už ji to přestávalo bavit, rozhodla se pro racionální řešení: vytvořila kolem sebe ochrannou plochu, která jí ochrání před nepřáteli všeho druhu bez výjimek.

Lidé však byli neodbytní a se zkoumáním krychle pokračovali nadále a bylo jim úplně jedno, jestli přišli o své druhy.Jednoho dne, když chtěli něco z získat, donutili ji k vytvoření nového ochranného zabezpečení.Byly jím čtyřnohé pruhy se třemi útočnými chapadly s podacími zakončeními, čtyř-mi dýchajícími ústrojí v podobě pozemského vejce, jenž je k hlavní konstrukci připevněno krátkými chapadly.A mezi nohami a dýchacím ústrojí se nacházelo osm (dvě nad sebou a čtyři vedle sebe) kulatých komunikačních center.A tak dne, kdy na ochrannou plochu zavítal první lidé v ochranných oblecích, pruhy začaly plnit svoji povinnost: nemilosrdně zabíjeli každého nepřítele a jejich mrtvolky poté rozkládaly pomocí upravené Teracie. A krychle mezitím pokračovala ve své práci: zničit Zemi.

Po čase, kdy lidé zjistili, že nemají šanci zvítězit, nechali toho a odešli a s ni-mi i pruhy (prostě zmizely).Vtom uviděli lidé novou šanci na výzkumy a hned ji využili: posílali nové týmy se střelnými zbraněmi a lepšími obleky, ale bylo jim to houby platné: krychle vytvořila novou evoluční skupinu ochránců.Měli oproti pruhům jednodušší konstrukci a byli mnohem silnější. Jejich konstrukce byla tak jednoduchá, že si lidé mysleli, že je to vtip.Ale nebyl to vtip.Popis jejich těl byl primitivní: dvě dlouhé tenčí nohy spojené s plochou, na nichž se tyčila kulatá hlava se s bezduchou tváří: dvě kulaté oči, velká otevřená ústa do tvaru obráceného písmena V. Tihle strašáci měli lidi vyděsit, aby nechali krychli na pokoji. Ale lidé se jaksi nezalekli a s útoky pokračovali dál. A tak-jako minule- prohráli. Strašáci se rozpadali a jejich tekuté zbytky natkly do obleků lidských nepřátel.

Uběhly dva dlouhé měsíce a krychle už byla na dosahu konce své práce. Její nebezpečné kořeny začínaly konečně pohlcovat zemské jádro. Byla už jen otázka času, kdy Země zanikne. Čas nadešel právě teď. Nezastavitelné kořeny úplně pohltily zemské jádro. Planeta Země se začínala pomalu rozpadat, ale ještě před tím černá tekutina z krychle a společně z jádra vyplnila prázdné místa na povrchu Země. V této chvíli nebyla už Země planeta zelená, nýbrž černá a krychle se do ní asimilovala, jako voda do půdy. Následovalo ztvrdnutí černé tekutiny a poté úplný rozpad planety Země. Nadbytečné kusy odletěly a staly se z nich steroidy, ale z jádra se nakonec stala nová a lepší Černá planeta.

Za necelých sedm let se Černá planeta rozpadala na miliardu malých černých krychlí, jejichž prací jsou ničení ostatních nevinných planet.

DOSLOV

Jednou dne přijde den, kdy Černé krychle pohltí všechny hvězdy a vesmír přestane definitivně existovat.

DAVID PIROCHTA

Toto je 16. vydání časopisu M11. Časopis M11 pro Vás připravuje kroužek školního časopisu pod vedením Mgr. Martiny Kadlčkové a Bc. Davida Černocho. Náklad 30 výtisků. Uzávěrka proběhla dne 5. 11. 2012 a všechny informace jsou aktuální k tomuto datu. Připomínky, náměty na reportáže, nebo stížnosti ohledně obsahu či distribuce časopisu směřujte na email: casopism11@email.cz. Radostné počtení Vám přeje redakce M11.